

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

התובעים:

1. עירד תמיר
2. נתי מור

נגד

הנתבעים:

1. מרדכי מוריס בן-משה
2. יניב בנימין רוג
3. אמיר שויצקי
4. רענן מיכאל קליר
5. ליאור חורב
6. טל רבינא

ב"כ התובעים: עו"ד רון בן אברהם
ב"כ הנתבעים: עו"ד אסף סקרביניק – ארדינסט, בן נתן, טולידאנו ושות'

פסק דין

חלק ראשון – פתח דבר וסיפור המעשה בתמצית

1. פתח דבר – סיפור המעשה

(א) המחלוקת בבסיס פסק הדין – עניינו של פסק דין זה הוא תביעה על סך 625,000 ₪ שהוגשה על ידי חוקר פרטי וכן יועץ פוליטי – אסטרטגי, בגין תמורה להם זכאים לטעמם בשל הסכם שנקשר עם הנתבע 1. הסכם במסגרתו הועבר מידע שנעשה בו שימוש והתקיימו תנאים המזכירים אותם בתשלום התמורה. ההסכם אמנם לא נחתם. גם לא היתה גמירות דעת. במידע לא נעשה שימוש. לא התקיים כל תנאי המזכה בתמורה. הנתבעים 2 – 6 כלל לא היו צד להסכם או לטיוטות לו. ולצד כל אלה – התביעה הוגשה.

(ב) הסעד הנדרש – התובעים עותרים כאמור לתשלום הסך של 625,000 ש"ח. התובעים עותרים לאכיפת הסכם (סעיף 86 לכתב התביעה המתוקן); לחילופין עותרים לפיצוי בגין נזקים והפסדים שנגרמו להם כתוצאה מהתנהלות חסרת תום לב של הנתבעים (סעיף 90 לכתב התביעה המתוקן); לחילופין עותרים להשבה מכח דיני עשיית עושר ולא במשפט (סעיף 92 לכתב התביעה המתוקן); עוד עותרים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

התובעים למתן חשבונות "לצורך קבלת תמונת מצב עדכנית ומלאה אודות תמורות שהועברו (ככל שהועברו) לידי הנתבעים מגורם כלשהו הקשור בקבוצת דנקנר" (סעיף 95 לכתב התביעה המתוקן).

(ג) **מאבק רכישת השליטה בקבוצת החברות אי. די. בי** - התובעים התייחסו להתנהלות שמקורה הוא בתקופת מאבק עסקי של הנתבע 1 במטרה לקבל השליטה בקבוצת אי. די. בי. קבוצת חברות שהיתה בשליטת איש העסקים נוחי דנקנר. השליטה בקבוצת החברות אכן הועברה בהתאם לפסק דין של בית המשפט המחוזי מיום 17/12/2013, וזאת בכפוף לבדיקה שתיערך. פסק דין משלים וסופי ניתן ביום 5/1/2014. פסקי הדין ניתנו על ידי כב' הש' (כתוארו אז) א' אורנשטיין ואזכורם יופיע בהמשך. הליכי הנתבע 1 נוהלו באמצעות "קבוצת אקסטרנה", אך לצורך ההליך כאן והתביעה האישית כנגדו – אתייחס לפניות לבית המשפט, כפניות הנתבע 1.

(ד) **מתן פסק דין חלקי, מינוי צוות בדיקה משפטי ומתן פסק דין משלים וסופי עוד טרם יצירת קשר בין התובעים לנתבעים** - מאבק השליטה לוהו בהכפשות שונות כנגד הנתבע 1, לרבות דו"ח שנמסר, מטעם דנקנר, על ידי גוף בשם **בלאק** – **קיוב** וכן לרבות תצהיר שנמסר על ידי אדם בשם **פלסמיקר**, שם אשר יופיע עוד רבות בהמשך פסק דין זה. התובעים תיארו ארוכות את ההכפשות השונות, הן בכתב התביעה המקורי, הן בכתב התביעה המתוקן והן בתצהיריהם ובסיכומיהם. ככל שיהיה צורך אתייחס לכך בהמשך אך ככלל יש לומר שניתן להכריע במחלוקת אף מבלי לחזור ולהדהד מלוא ההכפשות. כך או כך, בית המשפט המחוזי (תל אביב – יפו) קבע שיש להעביר השליטה למרות ההכפשות. קביעה זו נעשתה בפסק דין חלקי וכן בפסק דין משלים וסופי ולאחר שהתקבל דו"ח בדיקה של בודקים חיצוניים שמונו על ידי כב' הש', כתוארו אז, א' אורנשטיין. דו"ח הבדיקה נערך והוגש על ידי משקיף חיצוני – עו"ד חגי אולמן וכן נציג רשות ניירות ערך ונציג כונס הנכסים הרשמי.

(ה) **לוח זמנים והתייחסות למסיבת עיתונאים ראשונה ובה הטחת האשמות בדבר בידוי ראיות ותצהירי שקר מצד הנתבע 1** - פסק הדין החלקי ניתן כאמור ביום 17/12/13. דו"ח הבדיקה נמסר לבית המשפט ביום 1/1/2014. פסק הדין המשלים והסופי ניתן ביום 5/1/2014. באותו יום, קרי 5/1/2014 אף כינס הנתבע 1 מסיבת עיתונאים בה הטיח האשמות בדבר "ניסיון של אנשי דנקנר לבידוי ראיות, הדחת עדים, זיופי מסמכים ועריכת תצהירי שקר" (סומן כמוצג בן משה/1). כחודשיים לאחר מסיבת עיתונאים זו התקיימה מסיבת עיתונאים נוספת, והיא זו הרלוונטית לתביעה. אליה אתייחס בסעיף 11 להלן.

(ו) **לאחר הגשת דו"ח הבדיקה החלו לפתע התובעים מיוזמתם ומבלי שהתבקשו בבדיקות עצמאיות** - רק לאחר דו"ח הבדיקה ועם מתן פסק הדין הסופי או בסמוך לכך מתחילה התנהלות התובעים, אשר ביוזמתם וללא שאיש פנה אליהם גייסו לטענתם אלמוני שזהותו לא ידועה עד עתה, אך דמותו עמדה במוקד ההליך. אותו **אלמוני** נפגש כנטען עם אדם בשם **דן זורלא** שהוא אחד השותפים ב**בלאק קיוב**, אותו גוף שמסר דו"ח התומך באיש העסקים דנקנר. בפגישה נמסר לאלמוני, כטענת התובעים, שתצהירו של **פלסמיקר** הוא תצהיר שקר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

- כל טענות התובעים בדבר אותו אלמוני מעוררות תהיות ומורכבות. אלה יובאו בהמשך, אך שתי הערות חשובות יש להעיר כבר עתה – **ההערה הראשונה** - הפגישה הנטענת נערכה ביום 2/1/2014, כלומר **לאחר** פסק הדין הראשוני ולאחר הגשת דו"ח הבדיקה שהביאה לפסק הדין המשלים והסופי. אין ספק שהיא לא השפיעה על מתן פסק הדין הסופי; **ההערה השנייה** - הפגישה העלומה נערכה בפארק הירקון והוקלטה. אותו אלמוני כלל לא זומן לעדות. גם לא דן זורלא.

(ז) **חמש פגישות התובעים, במועדים שלא כולם ידועים**

- התובעים, אשר פעלו ביוזמתם, ניסו ליצור קשר עם הנתבע 1 על מנת להפיק רווח מאותה שיחה עלומה שניהל האלמוני הלא ידוע וכן מידע נוסף שלטעמם היה בידם. יודגש שאכן אמנם ניתן פסק דין סופי ואולם דנקנר הגיש ביום 22/1/2014 בקשה לביטולו ומכאן נראה היה באותה עת שמאבק השליטה עדיין קיים.

- התובעים אכן נפגשו עם הנתבע 2, עו"ד מטעם הנתבע 1. הפגישה נערכה במועד מסוים, שהתובעים הקפידו לא לציין מה הוא. לאחר אותה פגישה התקיימו פגישות נוספות, ובסך הכל התקיימו חמש פגישות בהן השתתפו, אך לא בכולן, התובעים ומנגד הנתבעים 2 – 6 וכן עו"ד יהושע רזניק מטעם הנתבע 1.

- מועדי הפגישות הראשונה, השנייה והשלישית לא פורטו בגרסת התובעים מסיבותיהם. אך ככלל ברור שאלה היו לאחר מתן פסק הדין הסופי. הפגישה הרביעית נערכה ביום 24/2/2014 במשרדו של עו"ד יהושע רזניק מטעם הנתבע 1. הפגישה החמישית והאחרונה נערכה ביום 2/3/2014.

(ח) **החלפת טיוטות הסכם שלא הבשילו לכדי הסכם חתום. היעדר הסכמה וגמירות דעת וממילא**

היעדר חתימה

- אין חולק על כך שבין התובעים לנתבע 1 הוחלפו טיוטות הסכמים ואין חולק על כך שהן התובעים והן הנתבע 1 לא חתמו על טיוטות ההסכמים.

- מחלוקת עיקרית היתה ביחס למסירת פרטי אותו אלמוני שנפגש כנטען עם מר דן זורלא וממנו נודע לו שתצהירו של פלסמיקר הוא תצהיר שקר. מסירת פרטים אשר בוודאי תסייע והכרחית להצגת גרסתו בבית המשפט. התובעים סירבו למסור את פרטי האלמוני, אותו כינו "המקור". סירוב זה לא תרם, בלשון המעטה, להשלמת המשא ומתן וליצירת גמירות דעת בין הצדדים. כפי שעולה מתצהירי התובעים עצמם - אותו סירוב מנע השלמת ההסכם, מנע גמירות דעת ומנע חתימה על ההסכם. וכלשון התובע 1 – **"לא למותר לציין כי בנקודה זו אילו היינו בוחרים שלא להתעקש על אי חשיפתו של המקור בתקשורת - הרי שגם מבחינה פורמלית היה בידינו כיום הסכם חתום על ידי הצדדים"** (סעיף 53 לתצהיר התובע 1. הצהרה דומה נמצאת בסעיף 50 לתצהיר התובע 2).

כך או כך, התובעים אשר התבססו על השיחה העלומה של אותו אלמוני סירבו למסור כל פרט, לא רק לתקשורת אלא אף לנתבע 1. המידע שנמצא בידי התובעים הועבר בנאמנות לידי עו"ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

יהושע רזניק, אך גם זה לא עשה בו שימוש. בפועל התקבל מידע נוסף ישירות מבנק אוסטרי המעורב בפרשה וכן משרדי הפרקליטות בדיסלדורף, ועל כך בפסקה הבאה.

(ט) **הנתבע 1 מקבל, שלא מהתובעים, מידע מבנק אוסטרי ומפרקליטות דיסלדורף ממנו עולה שתצהירו**

של פלסמיקר שקרי ומציג אותו לבית המשפט

- ההתנהלות המשפטית של הנתבע 1 אל מול דנקר וביחס לשליטה בקבוצת אי.די.בי התנהלה ללא כל קשר לאירועי התובעים שכאמור לא הבשילו לכדי הסכם חתום. לצד התנהלות התובעים וללא כל קשר אליה, התקבל ביום 3/3/2014 מסמך מבנק אוסטרי המעורב בפרשה ממנו עלה שמסמך שצורף לתצהירו של אותו **פלסמיקר** ושנחזה להיות של הבנק האוסטרי – הוא מסמך מזויף. ממילא עלה שתצהירו של פלסמיקר הוא שקרי.
- בנוסף התקבל מסמך מפרקליטת המדינה בדיסלדורף ממנו עולה שהוגשה תלונה המבוססת על אותו תצהיר שקרי של **פלסמיקר**.
- לאחר שני אלה הגיש הנתבע 1 באמצעות עו"ד יהושע רזניק תלונה; בנוסף פנה הנתבע 1 לבית המשפט וכן כינס מסיבת עיתונאים. כל זאת נעשה ביום 9/3/2014 ולכך אתייחס בפסקה הבאה.

(י) **אירועי יום 9/3/2014 – פניה לבית המשפט על ידי הנתבע 1, הגשת תלונה באמצעות עו"ד יהושע**

רזניק, וכן כינוסה של מסיבת עיתונאים שלטעמם של התובעים מזכים דווקא אותם בתמורה

- לאחר קבלת המסמכים מהבנק האוסטרי וכן מפרקליטות דיסלדורף (ור' סעיף ח' לעיל) נקט הנתבע 1 בפעולה משולבת ומשולשת:
- ראשית ביום 9/3/2014, פניה לבית המשפט המחוזי – הנתבע 1 פנה לבית המשפט המחוזי בו התנהל מאבק השליטה ובמסגרת הליך חדלות הפירעון שהתנהל הגיש בקשה להוספת ראייה. בבקשה התייחס הנתבע 1 למסמכים מהבנק האוסטרי והפרקליטות בדיסלדורף וטען לזיוף מסמכים ולתצהיר כוזב;
 - שנית ביום 9/3/2014, הגשת תלונה ופניה לפרקליטות מחוז תל אביב (מיסוי וכלכלה) – הנתבע 1 אף פנה באמצעות עו"ד יהושע רזניק בתלונה בה דרש לפתוח בחקירה פלילית כנגד דנקר, כנגד רואה חשבון אשר סייע לטעמו לדנקר ואשר שמו לא יוזכר כאן וכן כנגד אחד השותפים ב**בלאק קיוב**, אשר מסר דו"ח לבית המשפט. גם שמו של אותו שותף לא יוזכר אלא אם יהיה צורך. פנייתו של עו"ד יהושע רזניק כללה את מכתב הבנק האוסטרי וכן פרקליטות דיסלדורף. להשלמה ייאמר שהפניה כלל לא התייחסה לתובעים או למסמכים מטעמם.
 - שלישית ביום 9/3/2014, כינוס מסיבת עיתונאים – בנוסף כונסה ביום 9/3/2014 מסיבת עיתונאים. באותו אירוע הובאה התייחסות למכתב הבנק האוסטרי וכן מסמך פרקליטות דיסלדורף. באותה מסיבת עיתונאים לא היתה שום התייחסות לתובעים, ועל כך עוד יורחב בהמשך פסק הדין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35445-01-17 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

(יא)

התובעים עותרים לתשלום מלוא הסכומים שבטיוטת ההסכם

- לאחר מסיבת העיתונאים, דורשים התובעים תמורה. התובעים עותרים לתשלום מלוא הסכומים שבטיוטת ההסכם.

- כאן המקום לציין שאפילו היה נחתם הסכם בין הצדדים, בהתאם לדרישות התובעים ומבלי לחשוף את האלמוני שכונה "המקור" – הרי עדיין תשלום התמורה היה כפוף לאבני דרך שבמלוא הכבוד אף אחת מהן לא התקיימה. אבני דרך כגון חתימת אותו אלמוני על תצהיר בפני עו"ד יהושע רוזניק; ניהול הליכי חקירה כנגד אחד משותפי בלאק קיוב וכנגד רואה החשבון שנוכר בסעיף (י) לעיל; הגשת כתבי אישום והגשת כתב תביעה אזרחי. אף אחד מהתנאים המוקדמים ומאבני הדרך לא התקיימו ובכל זאת הוגשה התביעה, על כך בחלק השלישי לפסק הדין, סעיף 4 ואילך.

הערת מעבר – בתיאור שלעיל לא הובאו מלוא הטענות והעובדות שהועלו בכתבי הטענות ואולם די בכך כדי להציב המסד להמשך פסק הדין.

חלק שני – מי ומי בהליך; השאלות להכרעה ופירוט ארבעת הנימוקים לדחיית התביעה

2. מי ומי בהליך – בעלי הדין והעדים

2.1 התובעים:

- התובע 1 הוא חוקר פרטי ובעל משרד חקירות;
 - התובע 2 הוא, כאמור בכתב התביעה, יועץ פוליטי אסטרטגי.
- התובעים טוענים שטיוטת ההסכם שלא נחתמה ובה אחד הצדדים היתה חברה מטעמם, הבשילה לכדי הסכם מחייב ומכאן הם זכאים לתמורה;

2.2 הנתבעים:

- הנתבע 1, הוא איש עסקים שהתנהל לרכישת השליטה בקבוצת החברות אי. די. בי;
- הנתבע 2, הוא עו"ד שנטל חלק מטעם הנתבע 1 בפגישות עם התובעים או מי מהם. הנתבע 2 לא היה אמור לחתום על ההסכם אשר לטעמם של התובעים טיוטה שלו הבשילה לכדי הסכם מחייב;
- הנתבע 3, הוא עו"ד שנטל חלק מטעם הנתבע 1 בפגישות עם התובעים או מי מהם. הנתבע 2 לא היה אמור לחתום על ההסכם אשר לטעמם של התובעים טיוטה שלו הבשילה לכדי הסכם מחייב;
- הנתבע 4, הוא עו"ד שכלל לא נטל חלק במשא ומתן אל מול התובעים. עם זאת, הנתבע 4 ייצג את הנתבע 1 בהליכים משפטיים, שוחח פעם אחת טלפונית עם התובע 1, ניהל את מסיבת העיתונאים השניה ומצא דרכו אל התביעה. למותר לציין שגם הנתבע 4 לא היה אמור לחתום על ההסכם אשר לטעמם של התובעים טיוטה שלו הבשילה לכדי הסכם מחייב;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

- הנתבע 5, הוא כאמור בכתב התביעה יועץ פוליטי ואסטרטגי שייעץ לנתבע 1 וגם מצא דרכו לספסל הנתבעים. למותר לציין שגם הנתבע 5 לא היה אמור לחתום על ההסכם אשר לטעמם של התובעים טיוטה שלו הבשילה לכדי הסכם מחייב ;
- הנתבע 6, הוא כאמור בכתב התביעה יועץ פוליטי ואסטרטגי שייעץ לנתבע 1 וגם הוא מצא דרכו לספסל הנתבעים. למותר לציין שגם הנתבע 6 לא היה אמור לחתום על ההסכם אשר לטעמם של התובעים טיוטה שלו הבשילה לכדי הסכם מחייב.
- 2.3 עו"ד יהושע רזניק – עו"ד יהושע רזניק היה אף הוא מנציגי הנתבע 1. עו"ד רזניק זומן לעדות מטעם התובעים, כשאלה לא תובעים אותו. בעדותו ההגונה התייחס לטענות הצדדים, לרבות הבעת עמדה לפיה התובעים זכאים לתמורה וכן הצגת עובדות וטענות נגדיות.
- 2.4 במסגרת ההליך נשמעו תשע עדויות – עדויות כל אחד משמונת בעלי הדין וכן עדותו של עו"ד יהושע רזניק.

3. ארבע השאלות להכרעה בפסק הדין וארבעה נימוקים המביאים לדחיית התביעה

ברגיל היה מקום להכריע בשאלה האם נקשר הסכם בין הצדדים. ככל שהתשובה שלילית, אפשר והדבר מסיים את עיקר המחלוקת. ככל שהתשובה חיובית היה מקום להמשיך בדיון באשר לשאלה האם קמה לתובעים זכות לתמורה ואם כן מה היא. למרות זאת, הנכון בענייננו הוא דווקא לדון ולהבהיר שאפילו היה נקשר הסכם – הרי לתובעים לא מגיע כל תמורה. ומעבר לכך, גם לא נקשר כל הסכם.

להלן יובאו ארבע השאלות להכרעה. התשובות לשאלות אלה הן גם הנימוקים בבסיס הכרעת פסק הדין, כאשר די בכל אחד מהנימוקים כשלעצמו כדי להביא לדחיית התביעה. ארבע השאלות הן כדלקמן :

3.1 שאלה ראשונה - מה הסכום לו זכאים התובעים, בהנחה שנקשר הסכם? התשובה לכך היא שהתובעים אינם זכאים לדבר ועל כך יורחב בחלק השלישי, סעיפים 4-7 לפסק הדין.

3.2 שאלה שניה - בהנחה שהתובעים זכאים לתשלום כנגד שימוש במידע שמסרו. האם נעשה שימוש במידע שמסרו והאם התובעים זכאים לתמורה? גם כאן התשובה היא שהתובעים אינם זכאים לדבר. התובעים לא הוכיחו דבר וזאת למרות שניתנה להם האפשרות לתקן את כתב תביעתם וכמובן להציג ראיות, על כך יורחב בחלק הרביעי, סעיפים 8-12 לפסק הדין.

3.3 שאלה שלישית - ורק כעת נגיע לשאלה המקדמית, האם בכלל נקשר הסכם בין התובעים לנתבעים? התשובה שלילית. לא נקשר הסכם בין התובעים לנתבע 1. בוודאי שלא נקשר הסכם בין התובעים לנתבעים 2 – 6. על כך בחלק הרביעי, סעיפים 12-18 לפסק הדין.

3.4 שאלה רביעית - האם התובעים זכאים לסעד מכח דיני עשיית עושר ולא במשפט או כל סעד אחר? התשובה לשאלה זו היא שלילית, ועל כך בחלק החמישי, סעיפים 19-20 לפסק הדין.

בית משפט שלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

חלק שלישי, נימוק ראשון מארבעה לדחיית התביעה - אפילו היה נקשר הסכם, עדיין

התובעים אינם זכאים לתמורה

4. כללי

אפילו היה נקשר הסכם בין החברה מטעם התובעים לבין הנתבע 1, ואפילו היינו מתייחסים להסכם זה כמחייב כלפי התובעים – עדיין לא היה מקום לזכות את התובעים בדבר. בתמצית ייאמר שגם לגרסת התובעים, התמורה לה הם טוענים היתה מותנית בתנאים וב"אבני דרך". אך אותם תנאים ואותן אבני דרך כלל לא התקיימו. על כך בפסקאות הבאות.

5. התנאים לקבלת התמורה בהתאם לטיוטת ההסכם לה טוענים התובעים

5.1 התובעים תיארו בתצהיריהם אודות הפגישה האחרונה שהתקיימה ביום 2/3/2014 במשרד עורכי הדין ש. פרידמן (סעיפים 48 ואילך לתצהיר התובע 1 ו-45 ואילך לתצהיר התובע 2). אפילו אם נלך לפי גרסת התובעים בלבד, הרי ברור שלא היתה כל גמירות דעת ועל כך עוד יורחב בחלק הרביעי, סעיפים 13-18 לפסק הדין. אך נניח שהיתה גמירות דעת ונניח שכל הערות התובעים לטיוטת ההסכם היו מתקבלות, עדיין התובעים אינם זכאים לדבר.

5.2 התובעים מתארים (סעיף 52 לתצהיר התובע 1 וסעיף 49 לתצהיר התובע 2) כיצד קיבלו טיוטת הסכם נוספת, אשר לא כללה תיקונים אותם ביקשו ולטעמם סוכם עוד מתארים התובעים כיצד השיבו את טיוטת ההסכם עם שינויים מטעמם מסומנים ב"עקוב אחר שינויים".

התובעים תיארו היטב כיצד השיבו טיוטת הסכם מסומנת כאמור ב"עקוב אחר שינויים", אך לא צירפו עותק מאותה טיוטה לתצהיריהם. אפשר ולא בכדי, שכן עיון בעותק ההסכם אותו ביקשו התובעים עצמם לאמץ, מלמד שהם אינם זכאים לדבר. על כך בפסקה הבאה.

5.3 טיוטת ההסכם בצירוף השינויים אותם דרשו התובעים מלמדת שהתובעים אינם זכאים לדבר

דווקא הנתבעים צירפו את טיוטת ההסכם שנשלחה 4/3/2014, יחד עם שינויים שביקשו התובעים להוסיף לה. מדובר בשינויים רבים מאוד, המוסיפים ומוחקים עשרות שורות מתוך הסכם בן שישה ע"מ בלבד. אבל שוב יודגש שגם אם נניח שהיו מתקבלות כל הערות התובעים, הרי עדיין, גם לגישתם, הם אינם זכאים לתמורה. כך למדים מפירוט התנאים ואבני הדרך שהיה על התובעים לעמוד בהם על מנת לקבל תמורה. תנאים שכלל לא התקיימו.

סעיף 3 לטיוטת ההסכם (נספח 6 לתצהיר הנתבע 3) מתווה את השלבים לתשלום התמורה בסך של 625,000 ₪. ואלה הם :

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

(א) התשלום הראשון מארבעה – תשלום הסך של 225,000 ₪ מותנה בחתימה על תצהירים

ובשורה של תנאים שלא התקיימו

סעיף 3(א) לטיוטת ההסכם, גם בהנחה שכל שינויי התובעים היו מתקבלים הוא כדלקמן:
"בכפוף לקיום שני התנאים שלהלן במועד חתימת ההסכם, הרוכש יעביר אל המוכר סך של 225,000 ₪ בתוספת מע"מ לפירעון מיידי ("התשלום הראשון")"
 כלומר, התשלום הראשון בסך של 225,000 ₪ בתוספת מע"מ מותנה בקיומם של שני תנאים. ומה הם שני התנאים? כמפורט בסעיפים 3(א)(1) ו-3(א)(2) לטיוטת ההסכם כוללים התנאים שורה של פעולות שצריכות היו להתבצע ולא נעשו, וביניהן:
 - התנאים מכח סעיף 3(א)(1) - פגישה של עו"ד רזניק עם אותו אלמוני (המכונה בטיטה "המקור"); החתמת האלמוני על תצהיר "לשביעות רצונו" של עו"ד רזניק; הכנת ומסירת תצהיר נוסף, הפעם של עו"ד רזניק, שיימסר לנתבע 1.

- התנאים מכח סעיף 3(א)(2) - חתימתו של התובע 1 על תצהיר בו יירשם שאותו אלמוני "הקליט ויצר את הדיסקים המקוריים בהנחיתו, נוכחותו ופיקוחו", כי תוכן ההקלטות הוא "אותנטי ונעשה בהתאם לכל דין" וכי התובע 1 מחזיק ברישיון לנהל חקירות ומשרד חקירות במועד ההקלטות ויצירת הדיסקים וכן במועד החתימה על התצהיר.

אף אחד מהתנאים לא התקיים. עו"ד רזניק לא נפגש עם האלמוני שכונה "המקור". ממילא לא התקבל תצהיר מאותו אלמוני. ממילא עו"ד רזניק לא מסר תצהיר מטעמו ובחתימתו. התובע 1 לא חתם על תצהיר. בוודאי לא אישר התובע 1 שההקלטות היו "בהנחיתו, נוכחותו ופיקוחו". כפי שניתן היה ללמוד, התובע 1 כלל לא היה נוכח במועד ההקלטה.

דבר לא התקיים מהתנאי הראשון לטיוטת ההסכם, אשר התובעים מבקשים לאמץ כהסכם מחייב. מכאן בוודאי שהתובעים לא זכאים לתשלום הראשון.

(ב) התשלום השני מארבעה – תשלום הסך של 100,000 ₪ בתוספת מע"מ מותנה בפתיחת חקירה

פלילית, תנאי שלא התקיים

התשלום השני, תשלום הסך של 100,000 ₪ בצירוף מע"מ היה מותנה בפתיחת חקירה פלילית כנגד דן זורלא וכן כנגד רואה החשבון שהוזכר בסעיף 1(י) לעיל. גם שלב זה כלל לא התקיים. לא נפתחה כל חקירה פלילית. מכאן בוודאי שהתובעים לא זכאים לתשלום השני.

(ג) התשלום השלישי מארבעה – תשלום הסך של 250,000 ₪ בתוספת מע"מ מותנה בהגשת כתבי

אישום, תנאי שלא התקיים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

התשלום השלישי, תשלום הסך של 250,000 ₪ בצירוף מע"מ היה מותנה בהגשת כתבי אישום כנגד דן זורלא וכן כנגד רואה החשבון שהוזכר בסעיף 1(י) לעיל. גם שלב זה כלל לא התקיים. לא הוגשו כל כתבי אישום. והרי אפילו חקירה פלילית לא נפתחה. מכאן בוודאי שהתובעים לא זכאים לתשלום השלישי.

(ד) התשלום הרביעי והאחרון – תשלום הסך של 50,000 ₪ בתוספת מע"מ מותנה בהגשת תביעה אזרחית, תנאי שלא התקיים

התשלום הרביעי, תשלום הסך של 50,000 ₪ בצירוף מע"מ היה מותנה בהגשת תביעה אזרחית כנגד דן זורלא וכן כנגד רואה החשבון שהוזכר בסעיף 1(י) לעיל, או כל גורם הקשור בפרשה. גם שלב זה כלל לא התקיים. לא הוגשה כל תביעה אזרחית. מכאן בוודאי שהתובעים לא זכאים לתשלום הרביעי.

5.4 צא וראה - אפילו נקבל את טענות התובעים במלואן; אפילו נקבל הטענה לפיה נקשר הסכם עם הנתבע 1 ואפילו נתייחס לכל השינויים שביקשו התובעים, כאל שינויים שהתקבלו; אפילו ולמרות כל אלה – לא התקיימו התנאים לפיהם התובעים זכאים לתמורה.

6. הערה לפני סיום ביחס לתנאים שלא התקיימו ולסכומים להם לא זכאים התובעים

6.1 התובעים מודעים, ככל הנראה, לכך שגרסתם אינה תומכת בקבלת התביעה. משכך החליטו לא לצטט את טיוטת ההסכם האחרונה שהם כה רוצים לאמץ. אותה טיוטה ששלחו התובעים עצמם ואשר אליה התייחסתי בסעיף 5 לעיל.

6.2 התובעים טוענים בתצהיריהם (סעיף 40 לתצהיר התובע 1 ו-36 לתצהיר התובע 2) להסכמות בעל פה מפגישה ביום 24/2/2014. הסכמות לפיהן נקבעו אבני הדרך הבאות: תשלום ראשון, בסך 225,000 ₪ בגין מסירת המידע; תשלום שני, בסך 100,000 ₪ בגין הליכי חקירה כנגד דן זורלא ורואה החשבון הנזכר בסעיף 1(י) לעיל; תשלום שלישי, בסך 250,000 ₪ בגין הגשת כתבי אישום; תשלום רביעי, בסך 50,000 ₪ בגין הגשת תביעה אזרחית; ובנוסף – 25% מכל סכום בו יזכו הנתבעים (כך במקור בתצהיר) בתביעה אזרחית

6.3 במלוא הכבוד, אין לקבל טענת התובעים לפיה הם זכאים לתשלום בשל הסכמה בע"פ עוד קודם החלפת טיוטת ההסכם. אין לקבל טענת התובעים שכן:
- ראשית, אפילו לפי הגרסה המאולצת משהו של התובעים, הרי לכל היותר הם זכאים לסך של 225,000 ₪ בלבד וגם זאת כנגד מסירת המידע;

- שנית, תוך כבוד רב לתובעים, לא ניתן לתת אמון בגרסתם לפיה היתה הסכמה לתשלום הסך של 225,000 ₪ כנגד מסירת המידע. והרי אילו אכן היתה הסכמה כזו, והתובעים דוברים אמת, מדוע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

אפוא בכל החלפת טיוטות ההסכמים בין הצדדים התובעים לא עמדו על הסכמה זו? מדוע דאגו התובעים להוסיף הערות והתניות ביחס לתשלום הראשון והקשר עם האלמוני אותו כינו "המקור"? והרי לטעמם כבר היתה הסכמה להעברת התשלום ללא כל תנאי.

- **שלישית**, התובעים מפנים לתרשומת בכתב ידו של הנתבע 2 אשר הצליחו לשים עליה את ידיהם. התובעים אף טוענים שאותה תרשומת תומכת בגרסתם. לא כך הדבר, בוודאי לא ביחס לתשלום הראשון שהוא היחיד הרלוונטי. באותה תרשומת, שממילא לא הבשילה אפילו לא לכדי טיוטת הסכם, נרשם – "**בסיס – 225**". וכפי שניתן לראות מטיטות ההסכם, לרבות זו שהתובעים מבקשים לאמץ (ר' סעיף 5 לעיל) סכום הבסיס לא התייחס למסירת המידע אלא לשורה של תנאים שאף אחד מהם כלל לא התקיים.

- **רביעית** – בוודאי לא הגיוני לקבל גרסה לפיה הוסכם שכל הנתבעים יתחייבו לשלם 35% מכל סכום שיתקבל בתביעה אזרחית. האם אכן הסכימו כל הנתבעים לרבות הנתבעים 2-6 להתחייב בתשלום תמורה? האם הנתבעים 2-6 הסכימו לשלם 35% מכל סכום שיקבל הנתבע 1? ברי כי התשובה שלילית.

7. סיכום ביחס לנימוק הראשון לדחיית התביעה

כפי שהובהר לעיל - אפילו נקבל את טענות התובעים במלואן; אפילו נקבל הטענה לפיה נקשר הסכם עם הנתבע 1; ואפילו נתייחס לכל השינויים שביקשו התובעים, כאל שינויים שהתקבלו. אפילו ולמרות כל אלה – לא התקיימו התנאים לפיהם התובעים זכאים לתמורה.

חלק רביעי, נימוק שני מארבעה לדחיית התביעה - אפילו נקבל הטענה לפיה התובעים

זכאים לתמורה ככל שנעשה שימוש במידע שלטענתם מסרו, הרי עדיין התובעים אינם

זכאים לתמורה שכן לא נעשה שימוש

8. **כללי**

אפילו נקבל הטענה לפיה התובעים זכאים לתמורה ככל שנעשה שימוש במידע שמסרו – הרי עדיין אין לחייב את הנתבע 1 בדבר. בוודאי לא את הנתבעים 6 – 2. כפי שהוכח – המידע הנטען שאותו אלמוני עלום השיג בהקלטה בפארק הירקון כלל לא הוצג ולא הוגש לבית המשפט. כפי שהוכח – המידע הנטען שאותו אלמוני עלום השיג בהקלטה בפארק הירקון כלל לא נכלל בתלונה ובפניה שהפנה עו"ד רוניק לפרקליטות מחוז תל אביב. התובעים אפילו לא הוכיחו שנעשה שימוש במידע של האלמוני במסגרת מסיבת העיתונאים מיום 9/3/2014. על כל אלה יורחב בפסקאות הבאות כאשר אתייחס לכך ש-

- **ראשית**, לא נעשה בבית המשפט כל שימוש במידע שנמסר, ככל שנמסר, על ידי התובעים (ר' סעיף 9 להלן);

- **שנית**, גם בפניה לפרקליטות בבקשה לפתוח בחקירה פלילית לא נעשה כל שימוש במידע שנמסר, ככל שנמסר, על ידי התובעים (ר' סעיף 10 להלן);

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

- שלישית, גם במסיבת העיתונאים לא נעשה כל שימוש במידע שנמסר, ככל שנמסר (ר' סעיף 11 להלן).

9. ראשית, לא נעשה שימוש במידע המשויך לתובעים במסגרת הפניה לבית המשפט המחוזי

9.1 הנתבע 1 וממילא הנתבעים האחרים לא הגישו לבית המשפט כל מסמך ואפילו לא העלו שום טענה המפנה למידע שכביכול נמסר על ידי התובעים.

9.2 הנתבע 1 הגיש ביום 9/3/2014 בקשה לבית המשפט המחוזי וזאת באמצעות "קבוצת אקסטרה אלשטיין". הבקשה אכן התייחסה לטענות בדבר בידוי ראיות והגשת תצהיר כוזב, אך כלל לא התייחסה לתובעים או למידע כלשהו שהשיג כנטען אותו אלמוני עלום מטעמים. הבקשה שהוגשה ביום 9/3/2014 הסתמכה היטב על המכתב שהתקבל מהבנק מאוסטריה וכן על מסמך הפרקליטות מדיסלדורף.

9.3 כך שאכן הנתבע 1 העלה טענה, פעם נוספת, בדבר תצהיר שקרי – ואולם התובעים לא יכולים לקשור לעצמם את הכתרים להגשת הבקשה. בוודאי שהתובעים אינם זכאים לתמורה בגין כך.

10. שנית, לא נעשה שימוש במידע המשויך לתובעים במסגרת הפניה לפרקליטות

10.1 ביום 9/3/2014 פנה עו"ד רוניק במכתב לפרקליטות מחוז תל אביב (מיסוי וכלכלה) וביקש ממנה לפתוח בחקירה פלילית כנגד דנקנר, כנגד רואה החשבון שנוכר בסעיף 1(י) לעיל וכנגד אחד השותפים בחברת בלאק קיוב. באותו מכתב העלה עו"ד רוניק חשד לביצוע עבירות של בידוי ראיות והכנת תצהירים כוזבים.

10.2 אך גם מכתבו של עו"ד רוניק לא התייחס בדבר ובחצי דבר לתובעים או למידע כלשהו שהתקבל מהם. פנייתו של עו"ד רוניק התייחסה לממצאי צוות הבדיקה שמינה בית המשפט המחוזי – דו"ח שנוכר בסעיף 1(ד) לעיל; במכתב היתה התייחסות ישירה לתצהירו של **פלסמיקר** ומכאן התייחסות למכתב התשובה של **הבנק האוסטרי**, מכתב שהתקבל ביום 3/3/2014 ואשר ממנו עולה שפלסמיקר צירף לתצהירו מסמך מזויף; עוד הפנה עו"ד רוניק גם למכתב הפרקליטות מדיסלדורף.

10.3 עו"ד רוניק, להבדיל מהנתבעים 2-6, לא נתבע על ידי התובעים אלא הם החליטו לזמן אותו להעיד מטעמים. בחקירתו הנגדית העיד בהגינות שהפניה לפרקליטות בבקשה לפתוח בחקירה הוגשה ללא התייחסות למידע מהתובעים והיא עומדת בעינה גם ללא חומרים מהתובעים. לענין זה ר' ע"מ 49 לפרוטוקול, שורות 20-25 (ההדגשות לא במקור):

ש: ואני מציע לך לתקן אותו, זה שגם בלי החומרים של התובעים, התלונה הזאת עומדת על כנה כפי שאתה בעצמך רושם "ברחל בתך הקטנה", אתה מצרף מסמכים שלפי מה שאתה כותב, מקימים עילה לחקירה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

ת: התשובה היא שאתה צודק.
ש: תודה.
ת: אם לא הובנתי,

ולפני כן העיד עו"ד רוניק (ע"מ 49 לפרוטוקול, שורות 15-17, ההדגשות לא במקור):

"הפניה שלי, אם אני מסכם לעצמי את הדברים שהצגתם לי, הייתה בהסתמך על חומרים שהגיעו נספח ז' ומנספח ח', שיש בהם כדי לסתור את הדברים שנתן האדון פטריק בתצהיר שעליו סמכו אנשיו של דנקר כשהם פנו לבית המשפט"

נספחים ז' ו-ח' אליהם התייחס עו"ד רוניק הם אכן אותם מסמכים שהתקבלו מהבנק האוסטרי ומהפרקליטות בדיסלדורף. ודוק, לא מדובר במסמכים שהגיעו מהתובעים או מהאלמוני שזהותו לא ידועה שהם טענו לקיומו.

11. שלישית לא נעשה שימוש במידע המשוך לתובעים במסגרת מסיבת העיתונאים

11.1 כללי

(א) עיקר טענת התובעים הובאה בתחילה ולמשך כל הזמן, כנגד מסיבת העיתונאים שכונסה עם הפניה לבית המשפט בה אוזכר מכתב הבנק האוסטרי וכן מסמך הפרקליטות מדיסלדורף. מסמכים אשר אין חולק שלתובעים אין כל חלק בהשגתם. התובעים פנו בכתב עוד טרם מסיבת העיתונאים. כך גם לאחר מכן ובאמצעות ב"כ הקודם ובסופו של יום נקטו בהליך המשפטי בו ניתן כעת פסק דין זה.

(ב) כפי שיובהר להלן, לא נאמר דבר באותה מסיבת עיתונאים שיש בו כדי להקים זכות כלשהי לתובעים. בפסקאות הבאות אתייחס לדברים הבאים:

- ראשית – כתב התביעה עצמו לא בהכרח מגלה מה הן האמירות שהובאו על ידי התובעים, על כך יורחב בסעיף 11.2 להלן;
- שנית – הנתבעים גילו מיוזמתם ומיד עם הגשת כתב ההגנה את מלוא המצגת שהוצגה במסיבת העיתונאים. גם ממנה לא למדים דבר המקנה זכות לתובעים, על כך יורחב בסעיף 11.3 להלן;
- שלישית – רק בשלב הבאת הראיות הציגו התובעים ארבע פסקאות בודדות שלדבריהן אמר הנתבע 4 במסיבת העיתונאים. מהיכן הציטוט? האם אכן נאמרו הדברים שיוחסו לנתבע 2? איש לא יידע. אפילו לא התובעים שלא נכחו במקום ולא הצליחו לקשר בין הפסקאות לבין תמליל כלשהו של מסיבת העיתונאים. אך אפילו נכון שהנתבע אמר המיוחס אליו – הרי אין בכך דבר וחצי דבר המקים לתובעים זכות כלשהי. על כל אלה יורחב בסעיף 11.4 להלן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

ומכאן לנימוקים ביחס למסיבת העיתונאים בהרחבה.

11.2 נימוק ראשון משלושה לכך שאין לקבל הטענה שהנתבעים עשו במסיבת העיתונאים שימוש

במידע – כבר נוסח כתב התביעה, לרבות כתב התביעה המקורי – אינו מגלה דבר

(א) ניתן היה לצפות שהאשמות וטענות התובעים יגובו, כבר בשלב כתב התביעה בראיות, או לכל הפחות בפירוט מדוקדק של טענותיהם. פירוט המאפשר התמודדות עימן בשלב כתב ההגנה וכן לאחר מכן בעת שמיעת הראיות. כך לא היה.

(ב) כבר בשלב מוקדם של ההליך הגישו הנתבעים 2-6 בקשה לסילוק על הסף, תוך שהתייחסו בין היתר לכך ש"התביעה אינה מפורטת דיה, לא צורפו מסמכים מהותיים ולא פורטו כל הפרטים הנדרשים ביחס לטענות של מצגי שווא שנטענו בתביעה" (הציטוט מס' 6 להחלטת מותב קודם, כב' הש' י' דלוגין כבר מיום 22/5/2017).

(ג) החלטת כב' הש' דלוגין המורה על תיקון כתב התביעה חלף מחיקתו

- התביעה אמנם לא נמחקה, ואולם בהחלטה מפורטת, כאמור של כב' הש' י' דלוגין כבר מיום 22/5/2017, לאחר קדם המשפט הראשון, נמתחה ביקורת על היעדר פרטים בכתב התביעה ונקבע שעל התובעים להגיש כתב תביעה מתוקן.
- כך למשל קבע כב' הש' דלוגין כי – "לא די בהעלאת טענות אודות הפרת חוזים, חוסר תם לב הטעיה וכדומה אלא ישנה חובה לפרט את העובדות שמקימות את עילת התביעה. כך למשל אם נטען לגבי אחד הנתבעים כי הוא פעל בתרמית יש לפרט את העובדות שיוצקות תוכן לעילת התביעה" (סעיף 12 להחלטה); עוד נקבע ש"כתב התביעה נוסח בעיקרו בתורה כוללנית" (סעיף 13 להחלטה) ובהמשך נקבע כך – "... גם בשל העובדה שלפי טענת התובעים הנתבעים עשו שימוש במידע במסיבת העיתונאים. ללא פירוט המידע שנמסר לא ניתן להשוות אותו למידע שפורסם במסיבת העיתונאים ולהיווכח אם היתה הפרה כנטען אם לאו. ענין זה צריך להיות מפורט כבר בכתב התביעה שכן זו אחת מהחזיתות העיקריות של המחלוקת בין הצדדים" (ס' 15 להחלטה).

(ד) ניתן היה לצפות שלפחות לאחר החלטה זו יוגש כתב תביעה מתוקן ובו השוואה מדויקת בין הדברים שנאמרו במסיבת העיתונאים לבין המידע שהתובעים טוענים שנמסר על ידם. הדבר לא נעשה. התובעים הסתפקו באמירה כוללנית, חסרת מידע לביסוס ומעורפלת ביותר וציינו אך ורק כך (סעיף 55 לכתב התביעה המתוקן):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

"ויובהר כי במהלך מסיבת העיתונאים אין חולק שנעשה שימוש בוטה בידע, בהבנת התמונה הכוללת ובפרטים שהיו יכולים להימסר אך ורק מהתובעים וזאת במיוחד לאור שיחתו של עירד עם רבינא ועם עו"ד קליר ערב קודם לכן".

באיזה ידע נעשה שימוש? כיצד נעשה שימוש? מה הם הפרטים שהיו יכולים להימסר רק מהתובעים שעלו כנטען במסיבת העיתונאים? לכל השאלות האלה שהן בבסיס כתב התביעה אין שום התייחסות.

11.3 נימוק שני משלושה לכך שאין לקבל הטענה שהנתבעים עשו במסיבת העיתונאים שימוש במידע

– גם המצגת שהמציאו הנתבעים מיוזמתם מיד עם הגשת כתב ההגנה אינו מגלה דבר

(א) הנתבעים הגישו מיוזמתם וכבר יחד עם כתב ההגנה המקורי – עותק מהמצגת שהוצגה במסיבת העיתונאים מיום 9/3/2014. המצגת מפרטת בהרחבה אודות מכתב ומסמכי התובע המחוזי בדיסלדורף וכן אודות מכתב הבנק האוסטרי. שני מסמכים ושני מקורות שאין להם שום קשר לתובעים. המצגת לא מפרטת דבר וחצי דבר מעבר לכך, אשר התקבל כנטען מהתובעים.

(ב) התובעים לא מתייחסים למצגת, לא בכתב התביעה המתוקן ולא בתצהיריהם

- התובעים קיבלו בפועל העתק של מלוא מצגת מסיבת העיתונאים וכן קיבלו הזדמנות לתקן את כתב תביעתם. ניתן היה לצפות מהתובעים שיפרטו בכתב התביעה המתוקן את כל ההוכחות לגרסתם כפי שהן עולות ממצגת מסיבת העיתונאים. כך אילו היה בסיס ולטענת התובעים. אך במלוא הכבוד אין כל בסיס לטענת התובעים והם אכן לא פירטו דבר בכתב התביעה המתוקן.

- גם כאשר הגישו התובעים תצהירים מטעמם, לא פירטו דבר ביחס למצגת מסיבת העיתונאים. הראיה המוצקה שנמסרה להם על ידי הנתבעים והתייחסה למסיבת העיתונאים לא תמכה בגרסתם ומכאן לא התייחסו אליה בתצהירים.

- רק בשלב הסיכומים הועלה טיעון, דחוק בפסקה קצרה בת פחות משלוש שורות. על כך בפסקה הבאה.

(ג) סיכומי התובעים

- בסיכומי התובעים מנסים התובעים לטעון שמצגת מסיבת העיתונאים מלמדת על מידע שהתקבל מהם. וכך נטען ש"מהמצגת אשר שימשה את העיתונאים במסיבת העיתונאים ניתן היה ללמוד בנקל כי 'אקסטרא העבירה... ראיות על... תצהיר כוזב'; "הראיה המרכזית המבססת כל טענה שמוגשת לרשויות תצהירו של פטריק דה – פלסמיקר"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

(סעיף 25 לסיכומי התובעים. הציטוט דלעיל הובא במלואו לרבות סימני שלוש הנקודות שבמקור).

- במלוא הכבוד אין באמירה זו דבר. אכן מהמצגת עולות טענות בדבר תצהיר כוזב, בדיוק כפי שבפניית הנתבע 1 לבית המשפט באותו יום עלו טענות זהות. ואולם, המצגת מביאה בהרחבה ביסוס לטענות הנתבע 1 תוך שהיא מפנה למסמכי התובע המחוזי בדיסלדורף וכן מפנה למכתב הבנק האוסטרי. אין מדובר בטענות בעלמא ואין מדובר בטענות המבוססות על מידע עלום שהתובעים טוענים שמסרו לנתבע 1. כל מי שמעיין בשקפי המצגת כפי שהוצגו לומד שטענות הנתבע 1 מבוססות על מכתב התובע המחוזי מדיסלדורף ומכתב הבנק האוסטרי. הא ותו לא.

- בסיכומיהם מפנים התובעים לכך שבסיומה של המצגת הארוכה נרשם גם כי "היועצים המשפטיים של אקסטרה בגרמניה ובישראל בוחנים חומרים נוספים שהתקבלו אודות "מפעלות" הבידוי של דנקנר". במלוא הכבוד, אמירה זו בסיומה של המצגת לא מלמדת דבר ביחס לתובעים. אין בה שום שימוש בתובעים, או במידע כלשהו ולא ניתן ללמוד ממנה דבר ביחס לזכות כלשהי של התובעים לתשלום.

11.4 נימוק שלישי משלושה לכך שאין לקבל הטענה שהנתבעים עשו במסיבת העיתונאים שימוש

במידע – התייחסות ל"ציטוטים" ואמירות שכביכול נאמרו במסגרת מסיבת העיתונאים

(א) בשלב הגשת תצהירי העדות הראשית מטעם התובעים הופיעו לפתע ציטוטים המיוחסים לנתבע 4 ואשר אותם אמר כביכול במהלך מסיבת העיתונאים. הציטוטים כלל לא הופיעו בכתב התביעה המקורי ואף לא בכתב התביעה המתוקן. התובעים לא הגישו מלוא תמליל מסיבת העיתונאים ואף לא מסרו הסבר מהיכן ועל בסיס מה הם טוענים שהנתבע 4 אכן אמר האמירות המיוחסות לו. התובעים, שכלל לא היו במסיבת העיתונאים ניסו, במלוא הכבוד, להגניב לכלל ראיות התביעה גם ציטוטים שכלל לא נשמעו על ידם, ואשר לא הובא כל נימוק שיבהיר כיצד הציטוטים מוגשים באמצעותם.

(ב) האמירות המיוחסות לנתבע 4 – עדות שמועה לא מבוססת שאינה קבילה כראיה

התובע 1 נשאל בחקירה הנגדית וקיבל הזדמנות להכשיר את עדות השמיעה שהגיש, עדות בה התייחס לאמירות מבלי שיציג בסיס לטענותיו. אך מהחקירה הנגדית עלה דווקא שאין כל ביסוס לאמירות המיוחסות לנתבע 4 ואשר כנטען נאמרו במסיבת העיתונאים. וכך נשאל והשיב התובע 1 (ע"מ 94 לפר', שורות 8 – 1, ההדגשות לא במקור):

"עו"ד קליר: אתה נכחת במסיבת העיתונאים הזו?

העד, מר תמיר: לא.

ש: לא. מאיפה לקחת את הציטוט?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

ת: אינני זוכר במדויק.
ש: אוקיי. זה אדוני חלק מהדברים שעדות שמועה פר אקסלנס אבל אני לא, לא, לא.
ת: לא, לא.
ש: אני לא נכנס לזה עכשיו.
ת: ממש לא עדות שמועה. אבל כנראה שהיה פרסום של מסיבת העיתונאים. אני לא ממציא מסיבות עיתונאים ואני לא ממציא את נוכחותך בהם"

האמירות שהופיעו לפתע בשלב תצהירי העדות הראשית, הובאו על ידי מי שלא נכח במסיבת העיתונאים. אינו מחזיק בתמליל של מסיבת העיתונאים. לא הציג שום פרסום של מסיבת העיתונאים. אמירות אלה הן בגדר עדות שמועה אסורה, אשר אינן קבילות כראיה.

(ג) למעלה מהנדרש ייאמר שאפילו היה מדובר בעדות קבילה, הרי עדיין האמירות המיוחסות

לנתבע 4 אינן מקימות לתובעים כל זכות

- למעלה מהנדרש יובאו כאן במלואן האמירות המיוחסות לנתבע 4. זאת על מנת להבהיר שאפילו היה מדובר בראיה קבילה הרי אין בהן דבר שעשוי להצמיח זכות כספית לתובעים. התובעים מייחסים לנתבע 4, ארבע אמירות שנאמרו כנטען במסיבת העיתונאים ואלו הן:

- האמירה הראשונה מתוך ארבע שיוחסה לנתבע 4:

לטענת התובעים אמר הנתבע 4 במסיבת העיתונאים כך:

"מדובר בעבירות פליליות לכאורה דינן עד 9 שנות מאסר... הראיות מועברות לפרקליטות מחוז תל אביב בבקשה לפתיחת חקירה פלילית נגד דנקנר, רו"ח ו..... [שמות רואה החשבון וכן השותף בבלאק קיוב הושמטו בפסק הדין – א.ב.] בחשד לביצוע עבירות של בידוי ראיות והכנת תצהירים כוזבים. דנקנר ואנשיו הגישו מספר תלונות על ידי מספר גורמים, כל פעם צצו להן תלונות אחרות וזאת מתוך רצון ליצור מצג שווא של ריבוי תלונות שהוצגו גם לתקשורת"

אין באמירה זו דבר וחצי דבר המקשר לתובעים. אין באמירה זו דבר וחצי דבר הקשור למידע כלשהו שכנטען ניתן מהתובעים. כאשר מקשרים אמירה זו עם העובדה שבמסיבת העיתונאים הוצגו היטב מסמכים ממשרד התובע המחוזי בדיסלדורף וכן מהבנק האוסטרי, הרי בוודאי לא ברורה טענת התובעים לקשר בין האמירה לבינם.

- האמירה השניה מתוך ארבע שיוחסה לנתבע 4:

לטענת התובעים אמר הנתבע 4 במסיבת העיתונאים כך:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

"מאחורי [השם הושמט בפסק הדין – א.ב.] עומד צוות מורחב שפועל בישראל ומחוצה לה על מנת לתמוך בטענות דנקנר. שותף נוסף הוא [השם הושמט בפסק הדין – א.ב.] שותף בחברת המודיעין העסקי בלאק קיוב לו שותף גם דן זורלא [השם לא הושמט שכן כבר הוזכר במסגרת פסק הדין – א.ב.] ואחרים. לרשויות בגרמניה הוצגו טענות שנעלה דנקנר בבית המשפט בישראל, טענות שזוהא כנגד אקסטרה ובן משה בענייני העלמות מע"מ ומס והונאות כספיות"

גם באמירה זו אין זו דבר וחצי דבר המקשר לתובעים. וגם כאן ייאמר שכאשר מקשרים אמירה זו עם העובדה שבמסיבת העיתונאים הוצגו היטב מסמכים ממשרד התובע המחוזי בדיסלדורף וכן מהבנק האוסטרי, הרי בוודאי לא ברורה טענת התובעים לקשר בין האמירה לבינם.

- האמירה השלישית מתוך ארבע שיוחסה לנתבע 4 :

עוד לטענת התובעים אמר הנתבע 4 במסיבת העיתונאים כך :

"הרשויות בגרמניה הגיעו למסקנה חד משמעית שאין פה אפילו חשד ואין צורך לפתוח בחקירה. הטענות של אנשי דנקנר אינן מבוססות. אנחנו מחזיקים בחומר הזה רק ימים אחדים אך אנשי דנקנר מחזיקים בזה הרבה יותר זמן"

ושבו יודגש שגם באמירה זו אין זו דבר וחצי דבר המקשר לתובעים. וגם כאן ייאמר שכאשר מקשרים אמירה זו עם העובדה שבמסיבת העיתונאים הוצגו היטב מסמכים ממשרד התובע המחוזי בדיסלדורף וכן מהבנק האוסטרי, הרי בוודאי לא ברורה טענת התובעים לקשר בין האמירה לבינם.

- האמירה הרביעית מתוך ארבע שיוחסה לנתבע 4 :

לטענת התובעים אמר הנתבע 4 במסיבת העיתונאים כך :

"בבקשתו האחרונה לבית המשפט מבסס דנקנר את החשדות המופרכים כאילו בן משה מעורב בהלבנת "

גם באמירה זו אין זו דבר וחצי דבר המקשר לתובעים. וגם כאן ייאמר שכאשר מקשרים אמירה זו עם העובדה שבמסיבת העיתונאים הוצגו היטב מסמכים ממשרד התובע המחוזי בדיסלדורף וכן מהבנק האוסטרי, הרי בוודאי לא ברורה טענת התובעים לקשר בין האמירה לבינם.

12. סיכום ביחס לנימוק השני לדחיית התביעה

אין ממש בטענות התובעים בדבר מידע שמסרו ושימוש במידע זה על ידי הנתבעים. התובעים התבססו על ראיות לא קבילות, שלא ברור האם יש בהן ממש גם אילו היו קבילות. בכל מקרה, בחינה לגופו של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

ענין מלמדת שהנתבע 1 עש שימוש דווקא במידע שנמסר לו מהתובע המחוזי בדיסלדורף וכן מבנק אוסטרי ולא עשה שימוש במידע שנמסר, אם בכלל נמסר, מהתובעים.

חלק רביעי, נימוק שלישי מארבעה לדחיית התביעה – כלל לא נקשר הסכם עם התובעים

13. כללי

13.1 אין מדובר במצב בו הנתבע 1 פנה אל התובעים והזמין מהם שירותים מסוימים ולאחר מכן הוא מתכחש להזמנתו או להסכם. ההיפך הוא הנכון. התובעים החליטו מיוזמתם להציג מצג של חקירה שערכו באופן עצמאי באמצעות אלמוני שעד עתה לא ידוע שמו. התובעים פעלו כנטען לאחר שכבר ניתן פסק דין חלקי על ידי בית המשפט המחוזי ולאחר שהתקבל דו"ח בדיקה מיוחד – הכל כאמור בסעיף 1(ד) לעיל, ובסמוך מאוד לפסק הדין הסופי שהעביר השליטה לידי קבוצת הנתבע 1. כל אלה קרו ללא שום קשר לתובעים שאיש לא ידע על קיומם הרלוונטי באותה עת. לאחר שהתובעים החליטו לפעול על דעת עצמם, הם פנו לנתבע 1 באמצעות נציגיו, קיבלו טיוטת הסכם לחתימה וסירבו לחתום עליהם תוך שהם מעלים דרישות שונות שלא היו מקובלות על הנתבע 1. ולאחר כל אלה טוענים התובעים שדווקא נקשר הסכם.

13.2 פעם נוספת יודגש, על נושא אחד אין מחלוקת. התובעים כלל לא חתמו על הסכם התקשרות עם הנתבעים 2-6. התובעים לא חתמו על הסכם התקשרות גם לא עם הנתבע 1. התובעים גם לא התכוונו לחתום על הסכם התקשרות, אלא דרשו שבמקומם תחתום חברה בע"מ. וגם אותה חברה בע"מ לא חתמה על דבר. אין שום הסכם התקשרות חתום בין התובעים, או מי מטעמם לבין מי מהנתבעים. טיוטת ההסכם והערות התובעים מלמדות על השגות רבות ומחלוקות רבות, כאשר לא בכדי לא חתמו עליהם התובעים. ועדיין טענתם, בדיעבד, היא לקיומו של הסכם.

13.3 אין כל פסול בכך שהתובעים סירבו לחתום על הסכם בהתאם לטיוטה שנשלחה אליהם ובוודאי אין כל פסול בכך שעמדו על שלהם וניהלו משא ומתן על מנת שדרישותיהם יתקבלו. אך משלא נחתם ההסכם וממילא שלא הגיעו הצדדים לעמק השווה ולגמירות דעת ומסוימות ביניהם הרי אין לקבל טענה לפיה דווקא נקשר הסכם.

14. נימוק ראשון ומכריע מתוך חמישה לכך שאין בין הצדדים הסכם – אף אחת מטיוטות ההסכם לא

נחתמה

14.1 הנתבע 1 אכן התכוון לחתום עם התובעים על הסכם מחייב. ודוק, הכוונה היתה לחתימה מסודרת על הסכם מפורט שטיוטות ממנו הוחלפו בין הצדדים. במקרה זה לא היה כל הסכם בעל פה. נכון הוא שהסכם יכול להיכרת גם בעל פה ור' סעיף 23 לחוק החוזים (חלק כללי) תשל"ג – 1973 הקובע כי "חוזה יכול שייעשה בעל פה, בכתב או בצורה אחרת, זולת אם היתה צורה מסוימת תנאי לתקפו על פי חוק או הסכם בין הצדדים". עם זאת אין לקבל טענה בדיעבד לקיומו של הסכם בעל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

פה כאשר צדדים מתנהלים ביניהם בדרך של החלפת טיוטות הסכם בכתב ומגלים דעתם באופן חד משמעי שבכוונתם לחתום על הסכם מפורט ובכתב.

14.2 לענין זה קובעת כבר הסיפא לסעיף 23 לחוק החוזים שהחווה אמנם יכול שייעשה בעל, בכתב או בצורה אחרת אך זאת "זולת אם היתה צורה מסויימת תנאי לתקפו על פי חוק או הסכם בין הצדדים". כאשר הם התובעים והן הנתבע 1 גילו דעתם שהם מתכוונים לחתום על הסכם בכתב, קם הסייג שבסעיף 23 לחוק החוזים ולא ניתן לטעון שבפועל התכוונו הצדדים להסכם בעל פה. ודוק, אילו אכן היו מתכוונים הצדדים להסכם בעל פה, לא היו טורחים להחליף ביניהם טיוטות בכתב. אילו התכוונו התובעים להסכם בעל פה, לא היו טורחים להעיר כל כך הרבה הערות ביחס לטיוטת ההסכם שנשלחה אליהם.

ר' גם דניאל פרידמן ונילי כהן, חוזים (מהדורה שניה, 2018) שם בע"מ 529-530 הובעה הדעה לפיה (ההדגשות לא במקור) - "מובן כי גם כאשר החוק אינו מחייב חתימה כתנאי למילוי דרישת הכתב, עשויים הצדדים עצמם לגמור בדעתם, כי רק חתימתם על גבי המסמך היא זו שתחייב אותם. הסכמה זו של הצדדים הופכת את החתימה למעין תנאי להתקשרות. אם המסמך אינו חתום, הצדדים לא גמרו בדעתם לכרות את החווה שהמסמך משקף, והמסמך אינו מחייבם. במקרה כזה, היעדר התוקף אינו נובע מהיעדר הכתב (היינו, היעדר חתימה על המסמך) אלא מהיעדר הסכם, או במלים אחרות מהיעדרה של "גמירת דעת". העובדה שהצדדים ניהלו משא ומתן לקראת חתימה אינה מעלה ואינה מורידה, ולענין זה ר' גבריאלה שלו, דיני חוזים החלק הכללי (בע"מ 57) שם נכת כך (ההדגשות לא במקור): "הקשר הנוצר בין צדדים למשא ומתן הוא מעצם טיבו גמיש ורופף מן הקשר הנובע מחווה. משא ומתן מיועד לא רק לשם קביעת תוכן החווה, אלא גם כדי לאפשר לצדדים להחליט אם אכן ייערך ביניהם חווה. לפיכך, לא כל משא ומתן מסתיים בחווה. צד הנכנס למשא ומתן חושף את עצמו לסיכון כי העסקה המתוכננת לא תצא אל הפועל. לעולם אין בעצם קיום המו"מ ערובה לעריכת החווה. מכאן שבאופן עקרוני עומדת לצדדים למשא ומתן הזכות לפרוש ממנו".

14.3 גם פסיקת בתי המשפט הבחינה בין מצב בו צדדים התכוונו לחתום על הסכם מחייב לבין מצב בו בפועל אף אחד מהצדדים לא חתם על הסכם כאמור. לענין זה ר' ה"פ (מחוזי ת"א) 18419-07-20, קונקורד מבנים להשכרה בע"מ ואח' נ' המרכז הישראלי לאפטרופסות הקדש ציבורי ואח' (השי"נ שילה, 11/3/2021) שם נקבע כך – "העובדה שההסכם לא נחתם מעידה על היעדר גמירות דעת במובן זה שגם אם ניתן להפחית ממשקלה של דרישת המסוימות, הרי שההסכם אינו עומד ברף גמירות הדעת הנדרש לצורך אכיפתו חרף היעדר החתימה עליו". עוד ר' ע"א (מחוזי ת"א) 10619-08-11, פארק תעשיות אלמוג בע"מ נ' טמפו משקאות בע"מ השי"נ ענבר, השופטת י' שבח והשי"נ שוחט, מיום 1/5/2012) שם נקבע כך - "במקרה שלפנינו הוחלפו בין הצדדים טיוטות בכתב לחתימה. העדר חתימה מהווה ראיה חשובה ביותר המעידה על העדר גמירת דעת... קל וחומר מקום שעולה מהנסיבות, כי הצדדים התכוונו לחתום על החווה". להשלמה ר' גם כבר בע"א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

571/79, דירות מקסיים בע"מ נ' דינה ג'רב, פ"ד לו(1) 589 שם נקבע "בהעדר חתימה על חוזה כתוב יהיה, בדרך כלל, משום הוכחה מרחיקת לכת ואולי כמעט קונקלוסיבית לטענה, כי הצדדים לא הגיעו לגמירות הדעת, ולכן אין תוקף לנוסח החוזה".

14.4 מכל האמור לעיל עולה תמונה ברורה. הוחלפו טיוטות הסכם. היתה כוונה להגיע להסכם חתום ומחייב. כך לא קרה. מכאן גם לא נקשר הסכם, זאת גם בהתייחס להוראות החוק, לפסיקת בתי המשפט ולספרות המשפטית.

15. נימוק שני מחמישה לכך שאין בין הצדדים הסכם – אין גמירות דעת ואין מסוימות ולראיה התובעים

משיבים הטיוטות עם הערות נגדיות רבות ולא חותמים על הסכם

15.1 אין חולק שבין הצדדים למשא ומתן היו חילוקי דעות ולראיה התובעים אף סירבו לחתום על טיוטות ההסכם שנשלחו אליהם. לא על הטיוטה האחרונה שהוחזרה עם עשרות שורות תיקונים ובוודאי לא על טיוטת ההסכם הראשונה.

15.2 הראיה הטובה ביותר לכך שהיו מחלוקות ביחס לטיוטות ההסכם, היא העובדה שהצדדים לא חתמו על הסכם. התובעים הטוענים כעת לקיומו של הסכם, סירבו בזמן אמת לחתום על טיוטות ההסכם שנשלחו אליהם. שוב ייאמר שאין כל פסול בניהול משא ומתן ביחס לתנאי הסכם ואין כל פסול בכך שהתובעים לא הסכימו לבקשות הנתבע 1 ולא חתמו על טיוטות ההסכם שהעביר. ואולם, לא ניתן לאחוז במקל בשני קצותיו, לנהל משא ומתן מכיוון שאין גמירות דעת ביחס לתנאי ההסכם ומנגד לטעון שהיתה גמירות דעת והבשיל הסכם מחייב. ודוק, אם אכן היתה גמירות דעת מדוע השיבו התובעים טיוטת הסכם אחר טיוטת הסכם, יחד עם הערותיהם? אם היתה גמירות דעת, מדוע לא חתמו התובעים על טיוטת ההסכם האחרונה שקיבלו, אלא העבירו הערות למכביר ביחס אליה?

התשובה לכך ברורה – לא היתה כל גמירות דעת ביחס להסכם.

16. נימוק שלישי מחמישה לכך שאין בין הצדדים הסכם – אין גמירות דעת ואין מסוימות, כך למדים גם

מניית הערות התובעים לטיוטה האחרונה

16.1 ניתן להסתפק בכך שהתובעים סירבו לחתום על טיוטת ההסכם האחרונה, על מנת לקבוע שאכן לא היתה גמירות דעת. למעלה מהנדרש, עיון בהערות התובעים לטיוטה האחרונה מלמד עד כמה רחוקים היו הצדדים מהשלמת ההסכם ומלמד עד כמה אין בסיס לטענה בדבר גמירות דעת. לאחר קבלת ההערות הרבות והמהותיות האחרונות ששלחו התובעים לא המשיך המשא ומתן. מכאן עלתה טענתם המאוחרת של התובעים כאילו קיים הסכם בעל פה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

16.2 התובע 1 שלח את הערות התובעים להסכם, תוך שהוא מעלה אותם על הטיוטות ומשתמש בחיווי של "סימון שינויים". עיון בהערות האחרונות ששלח התובע 1, הערות המשתרעות על גבי עשרות שורות מתוך שישה דפי הסכם בודדים, מלמד הדברים הבאים:

(א) אי הסכמה ביחס לזהות המתקשרים בהסכם, התובעים משמיטים את שמם

- כבר בפתח ההסכם מופיע שינוי מהותי מצד התובעים. הצדדים להסכם, בהתאם לטיוטה האחרונה היו הנתבע 1 באופן אישי ומנגד התובעים באופן אישי. מכאן ברור שהתובעים כצד המתקשר בהסכם ומכאן אחראים אישית להתחייבויות. בדיוק כמו הנתבע 1 מצידו.
- התובעים אשר לא הסכימו לכך, גם בטיוטה קודמת, שינו והציבו שמה של חברה בע"מ במקום שמותיהם הפרטיים.

(ב) הערות ואי הסכמה ביחס לחומרים שיועברו לנתבע 1

- הסעיף הראשון להסכם הוא סעיף "טכני" המבהיר שהמבוא להסכם מהווה חלק בלתי נפרד ממנו. סעיף 2 להסכם הוא כבר סעיף מהותי ובו הכניסו התובעים שינויים ומחיקות בכחמש עשרה שורות.
- כך למשל כבר בתחילת ההסכם קיצצו וסייגו התובעים את הגדרת המונח "חומרים". וכן הוסיפו הסתייגות "פתוחה" המבהירה מראש שלא יועברו כל החומרים האפשריים, וכלשונו הוגדרו החומרים שיועברו כ"החומרים אשר יוכלו לתרום לרוכש ואין בהם בכדי להוות כל סכנה לפגיעה במוכר ו/או במקורותיו..." (ההדגשות לא במקור).
- על כך שמדובר בהסתייגות ודרישה מהותית ר' גם ס"ק (ה) להלן.

(ג) הערות ואי הסכמה ביחס לדיסקים מעוותים

התובעים עמדו על כך שיועברו הקלטות ב"דיסקים מעוותים", בהם יעוות קולו של האלמוני שנטען שעבד עבור התובעים וכן שמו. דווקא לכך היתה הסכמה מסוימת ואולם גם את נוסח ההסכמה של הנתבע 1 מחקו התובעים והציגו תנאים משלהם בעיקר בדבר אופן הצגת הדיסקים, עריכתם מחדש ומימון עריכתם.

(ד) הערות ואי הסכמה ביחס לתנאים שצריכים להתקיים לצורך תשלום התמורה

- סעיף 3 לטיוטת ההסכם עסק בתמורה ובעיקר בתנאים השונים שצריכים להתקיים על מנת שהתובעים יהיו זכאים לה. סעיף זה כולל פירוט תנאים ו"אבני דרך" לתשלום כמפורט לעיל בסעיף 5 לפסק הדין. גם כאן הוסיפו, שינו ומחקו התובעים עשרות שורות. כעשרים וחמש שורות במסגרת כל תנאי התשלומים.
- יודגש שהשינויים שהוסיפו או מחקו התובעים אינם שינויים טכניים הנוגעים לתאריך תשלום או לאופן העברת שיק כזה או אחר. השינויים יורדים לליבת ההסכם ומתייחסים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

לתנאים אשר ככל שיתקיימו יהיו התובעים זכאים לתשלום. לגופו של ענין התובעים לא מקבלים את הצעת הנתבע 1 ולא מסכימים לתנאים שהעלה.

ה) הסתייגות נוספת בהצהרות המוכר

התובעים שינו את סעיף ההצהרות בו התחייבו להעביר לנתבע 1 המידע שבידיהם. וכך במקום סעיף רחב הכולל את "כל המידע והאינפורמציה..." שבידי התובעים – הגבילו התובעים את המידע שיועבר ל"**חומרים אשר יוכלו לתרום לרוכש ואין בהם בכדי להוות כל סכנה לפגיעה במוכר ו/או במקורותיו...**".

ו) הערות, אי הסכמה וסתייגות משמעותית של התובעים ביחס לשיתוף פעולה מצד האלמוני

העברת החומרים למשטרה

- התובעים ולמעשה התובע 1 הפעיל כנטען את אותו אלמוני ששמו לא ידוע ואשר ערך הקלטות בפארק הירקון. הנתבע 1 עמד על כך ש"באחריות המוכר" אותו אלמוני "ישתף פעולה באופן מלא ומיידי עם כל רשויות המדינה".
- התובעים ערכו שינויים בדרך של הוספה והשמטה בכעשר שורות, בפסקה העוסקת במהות ההסכם ובשיתוף הפעולה של אותו אלמוני באחריותם. מבלי להיכנס למלוא השינויים אתעכב על השינוי המהותי המעקר את דרישת הנתבע 1 מתוכן. והכוונה היא לדרישה לפיה התובעים יהיו אחראים לשיתוף הפעולה של אותו אלמוני נטען.
- התובע 1 מחק ושינה את ההתחייבות לשיתוף פעולה "באחריות המוכר" והפך אותה ל"**המוכר יעשה ככל שביכולתו ויסייע בכך**" שאותו אלמוני ששמו לא ידוע ולא נמסר לנתבע 1 אכן ישתף פעולה.
- ואפילו ההתחייבות המעורפלת שהציעו התובעים ל"סיוע" אל מול האלמוני שהעסיקו, אפילו התחייבות זו לוותה בהתניות וסייגים נוספים.

ז) שינויים נוספים עליהם עמדו התובעים

התובעים הוסיפו הערות ושינויים נוספים, אשר למען היעילות לא יובאו במלואם. די באלה שהובאו לעיל על מנת ללמד שלא היתה כל גמירות דעת בין הצדדים.

17. נימוק רביעי מחמישה לכך שאין בין הצדדים הסכם – ומעבר לכל במלוא הכבוד לא נתתי אמון בטענת

התובעים בדבר גמירות דעת לתנאי ההסכם

(א) ומעבר לכל, לא נתתי אמון בעדויות התובעים ובטענה כאילו היתה ביניהם לבין הנתבעים "גמירות דעת" ביחס לתנאי ההסכם. יש להיזהר בקביעות המבוססות על התרשמות מחקירה נגדית ומתשובות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 35445-01-17 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

מתפתלות. יש להיזהר שכן לעיתים התשובות המתפתלות לא מלמדות על חוסר אמינות, אלא הן פרי בלבול רגעי של העד המשיב. לעיתים לא.
כך או כך, העובדה שלא נתתי אמון בטענות התובעים אינה עומדת בודדה ולא מביאה רק בעצמה לדחיית טענות התובעים.

(ב) ניתן היה לצפות שהתובעים יצביעו על מועד מסוים שבו הושלמה גמירות הדעת ובו הבשיל המשא ומתן להסכם בעל פה. ניתן היה לצפות שלאחר מועד זה ממילא לא ימשיכו הצדדים בהחלפת טיוטות הסכם, אלא יתכנסו לקביעת מועד לחתימת הסכם מחייב בהתאם לטייטה אחרונה מוסכמת. כך לא קרה, כפי שכבר הורחב לעיל.

(ג) אך גם בדיעבד לא הצליחו התובעים להצביע על מועד מסוים שממנו ואילך היתה גמירות דעת ביחס להסכם, וכך נשאל והשיב התובע 1 ביחס לגרסותיו וענה (ע"מ 66 לפרוטוקול, שורות 22-31):

ש: אתה רושם שהיו במחלוקת הבטוחות לקבלת הכסף וסוגיית ההגנה על המקור.

ת: טוב.

ש: בעוד שכבר קודם לכן לגבי פגישה קודמת טענת שהיו רק פערים כלכליים. אז בעיני זו סתירה כיוון שלכאורה התגלתה לשיטתך על מחלוקת,

...

העד, מר תמיר: הבטוחות לעניין הכסף זה עניין כלכלי. הגנה על המקור, אני לא זוכר מתי בדיוק נסגר כיצד יגנו על המקור, בכרונולוגיה, אבל ניתן לבדוק את זה. אינני יכול לזכור.

וגם לאחר מכן טען התובע 1 שהיו הסכמות, לרבות בדבר הגנה על אותו אלמוני שהוא כינה "המקור", אך עדיין לא הצליח להסביר מדוע, ככל שהיו הסכמות, המשיך המשא ומתן? ר' לענין זה ע"מ 67 לפרוטוקול, שורות 11-18, ההדגשות לא במקור):

העד, מר תמיר: לא הייתה מחלוקת אמתית לגבי הגנת המקור.

כב' הש' ברקאי: אז אם לא היה מחלוקת למה צריך לדון?

העד, מר תמיר: אולי כנראה בניסוחים, אבל לא הייתה מחלוקת לגבי הגנת

המקור. זה היה ברור לכולם שמגנים על המקור, רזניק אמר

את זה בצורה חד משמעית, הצד השני הבין את זה בצורה

משמעית. לא היה התלבטות לגבי זה. אתה שואל מבחינה

ניסוחית? אולי היה איזשהו פער ניסוחי כזה או אחר אבל

זה לא משהו שמפיל עסקה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

כך, לשיטת התובע 1 היו הסכמות אך "אולי היה איזשהו פער ניסוחי". אין לקבל את גרסת התובע 1 הממעיט בעשרות שורות השינויים שחלקן פורט בסעיף 16.2 לעיל ומכנה אותם כמעט בהיסח דעת כמחלוקת "אולי כנראה בניסוחים".

18. נימוק חמישי מחמישה לכך שאין בין הצדדים הסכם – אין חולק על כך שהנתבעים 2-6 לא היו חלק

מאף טיוטה והסכמה בין הצדדים

לא ניתן לקבל את טענות התובעים כנגד הנתבעים 2 – 6. אלה כלל לא היו חלק מההסכם. נתבעים אלה כלל לא נכללו באף אחת מטיוטות ההסכם. גם מעמדם היה שונה מאחד לאחד וכך למשל אין חולק על כך שהנתבע 4 כלל לא נפגש עם התובעים וכל הקשר שלו עימם התמצה בשיחת טלפון אחת עם התובע 1 ערב מסיבת העיתונאים.

חלק חמישי, נימוק רביעי מארבעה לדחיית התביעה – אין מקום לטענות בדבר עשיית עושר

ולא במשפט או כל טענה אחרת

19. כללי

התובעים טוענים לחיוב הנתבעים בשל חוסר תום לב ואפילו בשל עשיית עושר ולא במשפט. כאן מגדילים התובעים וטוענים ביחס לנתבעים 2-6, שאלה עשו עושר ולא במשפט כאשר ביקשו ליהנות משכר טרחה שיועבר אליהם על ידי הנתבע 1. בכך מבקשים התובעים לרדת לנכסיהם של הנתבעים 2-6 ולקבל מהם את שכר הטרחה שגבו, ככל שגבו, מהנתבע 1.

20. אין לקבל את טענות התובעים

אין לקבל את טענות התובעים ולענין זה יובאו הדברים הבאים:

20.1 על מנת לחייב את הנתבעים בגין עשיית עושר ולא במשפט, יש תחילה להוכיח שעשו שימוש בנכס השייך לתובעים. לענין זה קובע סעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט – 1979, כך: "מי שקיבל שלא על פי זכות שבדין נכס, שירות או טובת הנאה אחרת (להלן – הזוכה) שבאו לו מאדם אחר (להלן – המזכה), חייב להשיב למזכה את הזכיה, ואם השבה בעין בלתי אפשרית או בלתי סבירה – לשלם לו את שוויה".

בענייננו יש לומר הדברים הבאים:

- ראשית, אף אחד מהנתבעים לא קיבל מהנתבעים "נכס שירות או טובת הנאה" שהביאה לו לזכיה. גם כל אשר טוענים התובעים הוא למידע המקושר למכתב התובע המחוזי בדיסלדורף וכן מכתב הבנק האוסטרי, מסמכים שכלל אינם קשורים לתובעים. וגם על כך כבר הורחב בחלק הרביעי לפסק הדין בסעיפים 9-11 לעיל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

- שנית, כפי שהוכח אף לא נעשה שום שימוש ב"נכס שירות או טובת הנאה" שהתקבלה מהתובעים, ועל כך הורחב בחלק הרביעי לפסק הדין בסעיפים 9-11 לעיל.

- שלישית, ובכל מקרה לא הוכח כלל שכר טרחה ששולם לנתבעים 2-6 בגין מידע שהתקבל מהתובעים.

- רביעית, ומעבר לכך, טענות התובעים בדבר העברת מידע לנתבעים ומתן היתר להתייחס אליו נתקלות בכשל ראיתי. ובמילים פשוטות, טענות אלה לא נקיות מספק ולא נתתי אמון בגרסת התובעים באשר למועד בו לדבריהם התירו לעיין בחומרים שבידיהם. על כך גם בסעיף 21.1 להלן.

20.2 אין גם שום בסיס לטענת התובעים בדבר חוסר תום לב מצד הנתבעים. כאן יש לציין שהתובעים טוענים לחוסר תום לב כולל. היעדר תום הלב מיוחס לנתבע 1 עימו התכוונו לחתום על הסכם, אך מיוחס בדרך לא מוסברת גם לנתבעים 2-6 שהם עורכי הדין ויועצי הנתבע 1. כך מצא עצמו בתביעה גם הנתבע 4 אשר הקשר שלו עם התובעים התמצה בשיחת טלפון בת 40 דקות בלבד שערך עם התובע 1 כשהוא (התובע 1) 'עוצר את האופנוע עליו רכב בצד הדרך' (סעיף 56 לתצהיר התובע 1).

לא הוכח שום חוסר תום לב. דווקא הנתבעים הוכיחו ניהול משא ומתן על ידי הנתבע 1 והעברת טיוטות הסכם לצורך חתימה על ידי חלק מהנתבעים 2-6 ומנגד סירוב של התובעים להיקשר בהסכם. כמובן שהתובעים לא היו חייבים להיקשר בהסכם, אך בוודאי לא ניתן להתייחס למי שלא נעתר לדרישותיהם כחסר תום לב.

במאמר מוסגר ייאמר שהתנהלות זו של הטחת האשמות "חוסר תום לב" ללא הבחנה היא בגדר "תפסת מרובה לא תפסת", וההאשמות הגורפות לא הועילו דווקא לתובעים.

חלק שישי, הערות לפני סיום

21. ארבע הערות לפני סיום

לפני סיום יובאו הדברים הבאים:

21.1 הערה ראשונה - טענת התובעים בדבר מתן היתר לעיין בחומרים

(א) קיים קושי מסוים בכל הקשור לטענת התובעים בדבר העברת חומרים ומתן היתר לנתבע 1 לעשות בהם שימוש. או כטענתם – מתן היתר לכל הנתבעים, טענה התואמת לנסיונם לחרוץ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

יחדיו בעלי דין, ובעלי מקצוע. הקושי עולה כבר מתצהיר התובעים ומטענות שלא מתיישבות זו עם זו.

(ב) אירועי יום 25/2/2014 - התובעים מתארים שיחה שניהלו עם הנתבע 2 ביום 25/2/2014. עוד מתארים התובעים כיצד התירו לנתבעים לעיין בחומרים שונים ואלה מועברים בדוא"ל ולאחר מכן מוחזרים לעו"ד רוניק על מנת שיחזיקם בנאמנות (סעיפים 41-42 לתצהיר התובע 1 וסעיפים 37-38 לתצהיר התובע 2). העתק הודעת הדוא"ל בה כנטען הועברו המסמכים לא צורפה.

(ג) אירועי יום 27/2/2014 – טענת התובעים באשר לאירועי יום 25/2/2014 לא תואמת לנספח 6 לתצהיריהם אשר נשלח רק יומיים לאחר מכן ביום 27/2/2014. ולמה הכוונה? יומיים חלפו מהמועד בו העבירו התובעים, לטענתם, חומרים שונים לידי הנתבעים והינה רק ביום 27/2/2014 שולחים התובעים לעו"ד רוניק עותקים של חומרי החקירה בחמישה דיסקים ומציינים במפורש כך:

"... החומרים מועברים אליך בנאמנות ואין אישור להוציאם או להשמיעם לצד ג"

בהמשך קיימת הבחנה בין ההקלטות המקוריות לבין הקלטות שנערכו במעוות כך שלא ניתן לזהות את קולו של האלמוני (דיסקים מעוותים). התובעים הקפידו לציין שההקלטות בדיסקים המעוותים **"יועברו לידי הרוכשים אך ורק"** [ההדגשה במקור – א.ב.] **לאחר חתימה על ההסכם והעברת התשלום במלואו והפקדת הכספים בנאמנות והעברת אישור חתום על ידך"**.

ביחס להקלטות המקור הובהר שאלה כלל לא יימסרו וגם כאשר ניתן יהיה להאזין להם, הדבר יהיה רק במשרדי עו"ד רוניק בנוכחותו ובפיקוחו.

ניתן אפוא לראות עד כמה הקפידו התובעים ונוהרו שמא חלילה לא יועברו ההקלטות לידי הנתבעים טרם חתימת ההסכם ושלא אפילו לא יאזינו לכך הנתבעים. על הקפדת התובעים למדים ממכתבם מיום 27/2/2014, אך לא ברור כיצד עולה הקפדה זו עם הטענה בתצהיריהם לפיה שלחו כבר חומרים בדוא"ל יומיים קודם לכן.

(ד) לסיכום, גרסת התובעים מעלה לפחות שתי תהיות:

תהיה ראשונה – בס"ק (ב) לעיל תואר כיצד התובעים טוענים שהועברו חומרים בדוא"ל לידי הנתבע 2. היכן הודעות הדוא"ל ובהן העברת החומרים לידי הנתבע 2?

תהיה שניה – ביום 27/2/2014 הוציאו התובעים מסמך מפורט (נספח 6 לתצהיריהם) ממנו רואים היטב כיצד הקפידו התובעים לשמור על החומרים שבידיהם פן הנתבעים ישמעו אותם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

טרם חתימה על הסכם מחייב. אם כך מלמד המכתב מיום 27/2/2014, כיצד הדבר עולה בקנה אחד עם טענת התובעים לפיה העבירו את החומרים יומיים לפני כן ביום 25/2/2015?

21.2 הערה שניה - התייחסות לטענות התובעים ביחס לעו"ד רזניק

(א) התובעים הדגישו שעו"ד רזניק, אשר לא נתבע על ידם סבר דווקא שהם זכאים לתשלום. ואולם התובעים התעלמו מכך שעמדתו של עו"ד רזניק התבססה על הנחה לפיה נעשה שימוש בחומרים שהקליט אותו אלמוני לא ידוע. התובעים התעלמו מתשובתו ההגונה של עו"ד רזניק אשר הבהיר הלך הרוח והמידע שנמסר לו על ידי התובע 1. עו"ד רזניק הבהיר שנמסר לו שנעשה שימוש בקלטות במסיבת העיתונאים. דבר שלא היה. וכך נשאל והשיב עו"ד רזניק (ע"מ 61, שורות 8-3, ההדגשות לא במקור):

עו"ד קליר:	ברור. בוודאי אתה מוסיף מידיעה אישית <u>הואיל ומר עירד פנה אליך וטען אחרת.</u>
כב' הש' ברקאי:	(מדברים ביחד).
עו"ד קליר:	זאת כוונתך?
העד, עו"ד רזניק:	אם אתה שואל אותי, אז <u>נאמר לי שנעשה שימוש בקלטות באותה מסיבת עיתונאים.</u>

אך כאמור, לא נעשה שימוש בקלטות במסיבת העיתונאים.

(ב) זאת ועוד, גם לגופו של ענין הטענה בדבר אמירתו של עו"ד רזניק לאחר שהוטעה כאמור, לא מאיינת את כל הראיות וכל הקביעות שהובאו בפסק דין זה. כאן יודגש שאפילו הפניה לפרקליטות מחוז תל אביב על ידי עו"ד רזניק נעשתה במקצועיות וללא שום מסמך המשוך לתובעים. מכאן ולאור הקביעות בכל פסק הדין דלעיל, התובעים אכן לא זכאים לכל תמורה.

21.3 הערה שלישית - התייחסות לטענת הנתבעים בדבר ראיות לא קבילות וכן ביחס להטעיה מצד

התובעים

(א) ראיות לא קבילות - הנתבעים ציינו שכל ההקלטות שערך, כנטען, אותו אלמוני לא ידוע בפארק הירקון הן ראיות לא קבילות. הקלטות לא הוצגו על ידי האלמוני שהיה צד לשיחה. הקלטות גם לא הוצגו על ידי מר דן זורלא שכנטען הוקלט. הקלטות אכן אינן קבילות ביחס לאמור בהן, אלא רק באשר לקיומן. הטענות לפיהן התובעים העבירו את הקלטות יכולות להישמע. אך טענות ביחס לאמיתות האמור בקלטות ומהימנות ההקלטה כלל לא יכולות להישמע כשלא הובא לעדות לא אותו אלמוני ולא מר דן זורלא. עם זאת, למען הזהירות הובאה לעיל התייחסות גם לגופן של טענות התובעים. התייחסות המביאה לקביעה שאין בטענותיהם דבר וכי הם אינם זכאים לתמורה הנטענת בכתב התביעה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

(ב) הטעיה מצד התובעים - התובעים מבקשים ללמוד על גמירות דעת מכך שעותק פנימי ראשוני בין הנתבעים לבין עצמם כלל הודעת דוא"ל בה רשם הנתבע 3 לעו"ד רזניק וכן לנתבע 2 כך – "מצ"ב גרסה סופית. צריך להשלים פרטים שמסומנים בצהוב". לטעמם של התובעים, ההתכתבות הפנימית הראשונית בין הנתבעים לבין עצמם, יחד עם עו"ד רזניק שלא נתבע מלמדת על כך שהוצאה גרסה סופית. טענה זו של התובעים חסרת בסיס. ויודגש:

- ראשית, ההתכתבות בדבר "גרסה סופית" היא פנימית בין הנתבעים לבין עצמם ולאחר השלמת הגרסה הסופית יצאה גרסה ראשונה אל התובעים. עו"ד רזניק העביר את הטייטה הסופית, יחד עם ההודעה בין הנתבעים לבין עצמם. כמובן שאין בהתכתבות הפנימית והכנת הטייטה, כדי ללמד על גרסה מוסכמת וסופית;
- שנית, ואם אכן התובעים אכן סברו שהגרסה הראשונה שקיבלו היא כבר "גרסה סופית", מדוע העירו עליה את הערותיהם? מדוע הוסיפו והחליפו טיוטות נוספות אם לטעמם כבר הגיעו להסכמה וגרסה סופית?

21.4 הערה רביעית – למען הסר ספק, אין לקבל הדרישה למתן חשבונות

התובעים עותרים לסעד של מתן חשבונות לצורך קבלת "תמונת מצב מלאה ועדכנית" בגין כל תמורה שהועברה "מגורם כלשהו הקשור לקבוצת דנקנר" לנתבעים כולם. התובעים מציינים שבהתאם לסכם, הם זכאים לסך של

חלק שביעי, התייחסות להגשת תביעה כנגד עורכי דין; סוף דבר

22. התייחסות להגשת תביעה כנגד עורכי דין

הדעת אינה נוחה מהגשת התביעה כנגד הנתבעים 6-2 לרבות עורכי הדין של הנתבע 1. עצם הגשת התביעה כאן כנגד עורכי דין היא פעולה כוחנית שנועדה להטיל אימה על עורכי הדין. קשה להסכים לכך. המשפט הוא משאב כלכלי וחברתי חשוב המונגש לציבור באמצעות עורכות ועורכי הדין. אותם עורכות ועורכי דין משרתים בקודש המשפט את לקוחותיהם, את עצמם, וכן גם את הציבור. נכון הוא שעורכות ועורכי הדין, כרבים מבעלי המקצועות, עושים עבודתם למען כלכלתם האישית ולמען ביתם. אך בתוך כך תורמת עבודתם גם לחברה בריאה, נגישה, סדורה, ובעלת מערכת ערכים ברורה הכפופה לחוק ולמשפט. פגיעה מכוונת בעורכות ועורכי הדין עלולה לפגוע גם בציבור אותו הם משרתים. התנהלות המהלכת אימים על עורכות ועורכי דין במטרה להקימם על לקוחותיהם או להרתיעם מביצוע עבודתם היא התנהלות הראויה להתייחסות ערכית מגנה. זו אינה התנהלות נכונה.

23. סוף דבר

לאור כל האמור לעיל התביעה נדחת.

באשר להוצאות, הנתבעים עתרו להוצאות ריאליות העולות על סך של 300,000 ₪ בצירוף מע"מ וכן הוצאות לדוגמא ביחס לנתבעים 6-2. הנתבעים הפנו לרשימת חשבונות עסקה שהוציא משרד הנתבע 4 אשר צורפה לסיכומיהם. בנסיבות הענין, כאשר סכום התביעה עמד על הסך (קרך) של 625,000 ₪ וכן סעד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 17-01-35445 תמיר ואח' נ' בן-משה ואח'

של מתן חשבונות, כאשר נשמעו ונחקרו תשעה עדים וכן לאור היקף כתבי הטענות ופירוט המחלוקת, יש לחייב את התובעים בתשלום הוצאות ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 125,000 ₪. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל.

ניתן היום, כ"א שבט תשפ"ב, 23 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.

אביים ברקאי, שופט